

Emeğin Kurtuluşu

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

■ ISSN 2822-6534

■ 15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

■ 1-15 Aralık 2025

■ Sayı: 69

■ Fiyat: 10 TL

Asgari değil insanca bir yaşam!

“Başlayan asgari ücret süreci ve onu takip edecek yıllık zam dönemi, işçi sınıfı ve emekçilerin birliğini ve örgütlülüğünü güçlendirmek için önemli fırsatlar sunuyor. Bu fırsatları değerlendirmek, sınıf içi örgütlülüğü güçlendirmek, farklı mücadele arayışlarını yan yana getirmek ve tüm çabayı krizin faturasını reddeden ortak bir hat üzerinde birleştirmek önümüzdeki görevlerdir.”

Milyonlarca ücretliyi ve ailelerini ilgilendiren asgari ücret görüşmeleri başlıyor. Aralık ayı boyunca sürmesi beklenen göstermelik bir tiyatronun ardından 2026 yılı asgari ücreti açıklanacak. Bu ücret yalnız asgari ücretle çalışan milyonlarca işçinin ve ailesinin yaşam şartlarını doğrudan etkilemeyecek, aynı zamanda süregiden toplu sözleşme süreçleri ve ocak ayındaki yıllık zamlar için de belirleyici olacak.

Genel planda bakıldığında, asgari ücret işçi sınıfının uzun yıllara varan mücadeleleriyle kazanılmış bir haktır. “İşçi ücretlerinin altına düşürülmeyecek bir asgari taban” belirlenmesi talebi 1800’lü yılların ortalarından itibaren işçi hareketi ve sosyalist hareket tarafından savunulmuştur. İlk uygulamaları ise 1900’lü yılların başında bazı ülkelerde görünmüştür. Asgari ücret uygulamasının tam olarak gerçekleştiği ülke 1917 Sovyet Rusya’sı olmuştur. Hemen devrimin ikinci günü yayınlanan kararnameyle 8 saatlik iş günü ve asgari ücret uygulamasına geçilmiş, ardından özellikle II. Dünya Savaşı sonrası dönemde dünyanın geri kalanında hızla yayılmaya başlamıştır.

İlerleyen yıllarda kapitalizmin

refah döneminde Avrupa ve Amerika’da belli ölçülerde önemini yitirmiş ama işçinin ücretinin altına çekilemeyeceği bir yasal sınır olarak “asgari geçim ücreti” mantığı varlığını sürdürmüştür. Ancak bizim gibi işçi sınıfının örgütlülük ve mücadele düzeyinin gerilediği ülkelerde asgari ücret geniş emekçi kesimleri açlığa mahkûm eden bir mekanizmaya dönüştürülmüştür.

Bugünün Türkiye’inde asgari ücret, milyonları açlık ve yoksulluğa mahkûm etmenin ve diğer tüm ücretleri geriye çekmenin en temel araçlarından biridir. Dahası, istisna olarak uygulanması gereken bu ücret artık ortalama işçi ücreti hâline gelmiştir. Türkiye’de işçilerin neredeyse yarısı doğrudan asgari ücretle çalışmakta, önemli bir kısmı ise asgari ücretin hemen üstünde bir gelirle yaşamlarını sürdürmeye çalışmaktadır.

Bunda AKP iktidarının “ücretler yükselirse enflasyon da yükselir” yalanıyla savunduğu düşük ücret politikası rol oynasa da, esas neden iktidar ve sermaye sınıfının krizin bütün faturasını işçi ve emekçilere yıkma politikasıdır. Bu politika kapsamında, emek gücünün değerini mümkün olduğunca düşürmek öncelikli bir yöntemdir.

Bu yüzden kapitalizmin kendi mantığına bile bazı aykırılıklar taşımasına rağmen, asgari ücret açlık sınırının altında kalmaktadır.

Bugün işçi sınıfı refah seviyesini korumaktan ziyade, fiziksel açlık ve yoksullukla baş edebilmekle uğraşıyor. Bu durum, sermaye sınıfının ortak aklı olan devletin, bir yandan krizi atlattık için sermayeye bol kaynak aktarırken, milyonlarca işçi ve emekçiyi açlığa mahkûm ettiğini gösteriyor.

Tüm bu tablo, asgari ücret mücadelesinin önemini ve yaşanabilir bir ücret için mücadelenin doğru ele alınmasının gerekliliğini ortaya koyuyor. Mevcut geri koşullar ile sınırlı sendikal ve siyasal örgütlenme düzeyi, işçi hareketinin sürece etkin müdahalesini zorlaştırıyor. Ancak sorun yalnızca bu değil. Açlık sınırının 30 bin, yoksulluk sınırının 90 bin lira olduğu Türkiye’de, 30 bin liralık bir asgari ücret ihtimali bile birçok işçi tarafından kabulleniliyor. Bu, geniş işçi kesimlerindeki teslimiyet eğilimini yansıtıyor. Oysa işçi sınıfının karşı karşıya olduğu seçenek ya açlık ya da mücadeledir. Önce bu acı gerçeğin farkına varılmalı, ardından asgari ücret

mücadelesi doğru biçimde ele alınmalıdır. Ücretlerin artırılmasını ve asgari ücretin insanca yaşanabilir bir seviyeye çıkarılmasını talep etmek elbette gereklidir.

Ancak bunu sağlamak, bütünlüklü bir biçimde sürdürülen ekonomik programı ve bu programı zorunlu kılan kapitalist sömürü düzenini hedeflemeyi gerektirir. Asgari ücret mücadelesi yalnızca ekonomik değil, aynı zamanda siyasal bir mücadeledir. Süregiden kavganın, krizin faturasını hangi sınıfın ödeyeceği sorunundan kaynaklandığı anlaşılmadan ve buna uygun bir tutum geliştirilmeden, işçi sınıfının ne sefalet ücretlerinden ne de insanlık dışı çalışma ve yaşam koşullarından kurtulma şansı vardır.

Başlayan asgari ücret süreci ve onu takip edecek yıllık zam dönemi, işçi sınıfı ve emekçilerin birliğini ve örgütlülüğünü güçlendirmek için önemli fırsatlar sunuyor. Bu fırsatları değerlendirmek, sınıf içi örgütlülüğü güçlendirmek, farklı mücadele arayışlarını yan yana getirmek ve tüm çabayı krizin faturasını reddeden ortak bir hat üzerinde birleştirmek önümüzdeki görevlerdir.

Şakacı Alperen...

Birkaç ay öncesinde TBMM'de Devlet Bahçeli'yi ziyaret etmesi ve elini öpmesi ile gündem olan DİSK'e bağlı Lastik-İş Sendikası'nın Örgütlenme Daire Başkanı Alperen Şakacı bu kez kirli ilişkiler ağının bir başka karesi ile gündeme geldi. Bu sefer Şakacı'nın aynı fotoğraf karesine girdiği kişi ise faşist mafya lideri Kürşad Yılmaz oldu.

Yılmaz'ın birkaç hafta öncesinde AKP-MHP arasındaki gerilim nedeniyle Devlet Bahçeli'nin talimatıyla yurt dışına kaçtığı iddia ediliyordu. Anlaşıyor ki, Şakacı, Kürşad reisini yaşadığı zor günlerde yalnız bırakmak istememiş.

Fotoğrafı ve haberleri görenler bir sendika yöneticisinin, hele hele DİSK gibi "solcu" bir sendikanın

yöneticisinin faşist bir mafya bozuntusu ile ne işi olabileceğini sormuş olabilirler belki. Ne var ki, DİSK'in yöneticilerinin üzerinde tepinmeyi çok sevdikleri mirasla uzaktan yakından bir alakaları olmadığı gibi, Lastik-İş'in de DİSK'in kuruluş sürecinin mücadeleci değerleri ile en ufak bir ilişkisi bulunmuyor. Lastik-İş Sendikası uzun yıllardır faşist bir çete tarafından işgal edilmiş durumda. Ve bu çete yıllardır lastik işçilerini Ülkü Ocakları'nda öğrendikleri yöntemlerle sindirmeyi iş ediniyor. Sendikanın bir önceki Genel Başkanı Abdullah Karacan, tam da böyle bir olay sırasında, çembere alıp darp ettikleri bir işçiye silahını kaptırarak kendi silahından çıkan kurşunlarla ölmüştü hatta...

Bu kirli ilişkilerin ve yöntemlerin önemli isimlerinden biri olan Şakacı istediği mafya lideri ile pozlar verebilir, istediği bataklıkta boğulabilir elbette. Ama bu çete artıklarının yapamayacakları bir şey varsa o da işçi sınıfı adına konuşmaktır. Rıza Kuas gibi gerektiğinde namıyü patronlara dayamaktan çekinmeyen işçi önderlerinin kurucusu olduğu bir sendikada işçi sınıfı adına ahkâm kesmek bu mafya bozuntularına bol gelir. O yüzden Şakacı, Kürşad Yılmaz'la ilişkisini soran gazetecilere iddia ettiği gibi "işçi sınıfı için mücadele eden bir delikanlı" değil, bir bataklık sineğidir. Delege hesaplarıyla, koltuk pazarlıklarıyla Şakacı gibilerine işçi sınıfı adına göz yumanlarsa onların suç ortaklarıdır.

**Emeğin
Kurtuluşu**
insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulusu

0 506 597 1917

Adres:

Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:

kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0069 *
Fiyatı: 10 ₺ * 1-15 Aralık 2025 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukan Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneşdoğu Gazetecilik Matbaacılık ve
Kağıtçılık A.Ş. * Osmanağa Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

Erdoğan'ın sağlık devrimi!

AKP şefi Erdoğan "11. Tıp Kurultayı ve TÜSEB Aziz Sancar Bilim, Hizmet ve Teşvik Ödülleri Töreni"nde konuştu, sağlıkta devrim yaptıklarını iddia etti. İktidarlara döneminde yaptıkları hizmetler sayesinde "paraları yetmeyince hastaların rehin kaldığı günler geride kal"mış... Öyle buyurdu AKP şefi...

Ama bu kadarıyla da yetinmedi elbette. Kapitalizm eleştirisi yapmayı da ihmal etmedi. Kapitalist sistem hayatın birçok alanını olduğu gibi sağlık alanını da dönüştürmüştü. Sektörü domine edenler sınıfsallaşarak kendilerini ayrıcalıklı bir katman gibi görüyormuş. Hatta, tıptaki gelişmeler insan hayatı için

kullanılacağı yerde aksi istikamette kullanılıyormuş!

Söyleyenin kim olduğunu, neler yaptığını bilmesek "Vay be! Ne kadar doğru konuşmuş!" diyeceğiz. Ama bu cümleleri kuranın neler yaptığını bilince "bozuk saat bile günde iki defa doğru saati gösterir" demekten ötesi mümkün değil!

Gerçekten de Erdoğan ve AKP'si sağlık alanında büyük ve köklü bir dönüşüme imza attı. Ve bu dönüşüm sağlık alanını mikrofona başında konuşurken eleştirdiği anlayışa teslim etmekten başka bir şey ifade etmiyor. Ulaşılamayan şehir hastaneleri için "yerli" ve uluslararası tekellere milyarlarca dolar peşkeş çekildi. Her köşe başını çeviren özel hastanelerle

"paran kadar sağlık" anlayışı tek kural haline getirildi. Yenidoğan çetelerinin elinde 3 günlük bebeklerin göz göre göre katledildiği bir düzen kuruldu...

Muayene sırası almak için sabahın köründe yollara düşülen günler geride kaldı ama telefon santrallerinde alınamayan ya da en iyi ihtimalle aylar sonrasına alınabilen randevu günleri geldi... Reçete paraları için hastalar değil ama maaşlar rehin alınmaya başlandı...

Dahası doktorları rehin almaya başladı AKP'nin kurduğu sağlık sistemi! Geçtiğimiz günlerde bir doktor, çocuk psikiyatristi Prof. Dr. Ayten Erdoğan kullandıkları ilaçlar reçete gününden önce

biten çocuklara ilaç verilmesi için eczanelerle yaptığı görüşmeler dinlenerek dolandırıcılık ve SGK'yı zarara uğratma iddiası ile tutuklandı! Ayakkabı kutularıyla milyon dolar çalanlar psikolojik tedavi gören çocukların ilaçlarının reçete tarihinden üç beş gün önce bitmesinden bir dolandırıcılık hikayesi yazdı...

Erdoğan'ın sağlıkta bir devrim yaptığı doğrudur. Bu devrim zaten ağır aksak giden sağlık sistemini tamamen piyasaya açmış ve bir rant alanına dönüştürmüştür.

GSS'de soygun büyüyor!

Genel Sağlık Sigortası (GSS) uygulaması en başından beri işçi sınıfına yönelik bir soygun mekanizmasıydı. Ödeyemeyenlerin sağlık hakkından mahrum bırakılması ve borçlarının birikmesi, devletin sağlık hizmetlerini kamusal bir haktan çıkarıp borçlandırma sistemine dönüştürdüğünü gösteriyor.

Son olarak Resmî Gazete'de yayınlanan kararla GSS primleri 780 TL'den 1560 TL'ye çıkarıldı. Bu, soygunun derinleştiğini ve tüm yükün halka yıkılmaya çalışıldığını ortaya koyuyor. Ocak 2026'da asgari ücrete yapılacak zamlarla birlikte primlerin 2000 TL'nin üzerine çıkması bekleniyor.

İktidar, krizin faturasından patronları, bankaları, para babalarını ve kendi yandaşlarını koruyor. Bunun yerine işsizden, öğrenciden, güvencesizden zorla prim alarak sosyal devletin son kırıntılarını da yok ediyor. GSS, pazarlandığının aksine "genel sağlık sistemi" olarak değil, bir soygun ve tahsilat mekanizması olarak işletiliyor.

Tam da bu süreçte yaşanan bir olay, sınıflar arası adaletsizliği daha da görünür kıldı. Özel Balıklı Rum Hastanesi'nde çalışan Prof. Dr.

Ayten Erdoğan, yoksul ailelerin çocuklarına muayene ücreti almadan ilaç yazdığı için "usulsüzlük" iddiasıyla tutuklandı. Savcılık, SGK zararının 112 milyon TL olduğunu iddia etti, ancak gerçekte bu sözde zarar 112 bin TL çıktı. Devlet, yoksul çocuklara ücretsiz ilaç veren bir doktoru suçlu ilan ederken, milyonlardan zorla para alan GSS mekanizmasını halkın yararına göstermeye çalışıyor.

Bir tarafta yoksul çocuklara sahip çıkan bir profesör kelepçeleniyor, diğer tarafta işsizlerin cebine el uzatan bir sağlık sistemi işliyor. Bu tablo, hükümetin sermayeyi koruyup, yoksulu hedef aldığını gösteriyor. GSS zamları ve Prof. Dr. Ayten Erdoğan'a verilen hapis kararı, aynı sınıfsal politikanın iki yüzü olarak karşımıza çıkıyor. İşçi sınıfının ödediği her prim, yapılan her kesinti, gerçekleşen her zam, sermayeye kaynak aktarmanın aracı olarak kullanılıyor. Vergiler, zamlar, cezalar ve diğer uygulamalarla açlık sınırında yaşayan ve işsiz kalanlar hedef alınıyor. İşçi sınıfı ekonomik krizin faturasını reddetmeli gerek iktidarın gerekse sermayenin saldırılarına karşı örgütlenip direnmelidir.

IMF'siz IMF programına devam...

Erdoğan, daha öncesinde dolandırıcı olmakla suçladığı Mehmet Şimşek'i bundan 2,5 yıl önce ekonomiyi düze çıkarmak iddiasıyla yeniden Türkiye'ye çağırarak Hazine ve Maliye Bakanlığı'nın başına getirdi. Elbette bu hamle, Şimşek'in maharetli olmasından kaynaklanmıyordu. Aynı zamanda İngiltere vatandaşı olan ve uluslararası sermayenin has adamlarından Mehmet Şimşek'in ilk icraatı kapı kapı dolarak borç dilenmek oldu. Geride kalan süre zarfında da uluslararası sermayenin dikte ettiği ekonomi programı harfiyen uyguladı.

Bu programa göre, ekonomik krizden çıkmak için düşük ücret politikası ve faizlerin en azından bir dönem yüksek tutulmasının etkisiyle mal ve hizmetlere olan talep azalacak, böylece enflasyon düşürülecekti. Bu politikalara eşlik eden kamuda tasarruf tedbirleriyle devletin ödemeler dengesi kurulacaktı.

Ancak geride kalan süre zarfında enflasyonu düşürmek söz konusu olmadı. Şimşek'in göreve geldiği 2023 haziran ayından 2025 temmuz ayına kadar enflasyonda toplamda yüzde 136,5 oranında artış yaşandı. Tüm fatura işçi ve emekçilerin sırtına yüklenirken reel ücretler alabildiğine düştü, bu politikaların sonucu olarak son 2 yıl içinde 4 milyon işsiz yaratıldı. Emekçiler büyük bir sefaletle itilirken Türkiye dolar milyoneri sayısındaki artışta dünya çapında ilk sıraya yerleşti, gelir dağılımı eşitsizliğinin en yüksek olduğu ülkeler arasında yerini aldı. Bu sonuç sermaye iktidarının krizden çıkma adına izlediği ekonomik programın doğal bir sonucu idi. Ortada açık bir tercih vardır ve krizin faturası emekçilerin omuzlarına yüklenmiş, böylelikle kapitalistlere kaynak aktarılmaya devam edilmiştir.

Saray rejiminin izlediği program doğrudan doğruya uluslararası sermayenin programıdır. IMF'nin son olarak hazırladığı rapor da bize bu gerçeği bir kez daha göstermektedir. Zira IMF, sadece borç verme mekanizması değil,

uluslararası sermayenin çıkarları doğrultusunda bağlı ülkelerin ekonomi politikalarını dizayn etme mekanizması olarak iş görmektedir.

Her yıl üye ülkelere teftiş düzenleyen IMF, sonrasında da vardığı sonuçları kamuoyu ile paylaşıyor. IMF heyeti, bu yıl 22 Kasım'da yayınladığı raporla, temkinli ifadelerle Şimşek programının önemli bir başarı sergilediğini belirtiyor.

Önümüzdeki sürece dair sunduğu tavsiyelerde ise "sıkı para politikasına devam edin, ücretleri baskılamayı sürdürün, faiz indirimlerini erteleyin, kamu harcamalarını kısma devam edin, vergileri artırın, emeklilik sistemine yapılan kamu katkısının azaltın" diyor. Şimşek programının her fırsatta vurguladığı "yapısal reformlar" için ise eğitimin emek piyasası gereksinimlerine göre düzenlenmesini "tavsiye" ediyor.

Bu "tedbirler" kapsamında toplumun en alt kesimini unutmayan IMF, sosyal yardımların artırılması lütfunda bulunmayı da ihmal etmiyor.

Tam da 2026 yılı için geçerli olacak asgari ücretin belirlenmesinin ön günlerinde yayınlanan raporda "ücretlerin baskılanması" ve "hedeflenen enflasyon oranında" ücret zamlarının yapılması "direktifi" milyonlarca asgari ücretliye yine sefalet ücretlerinin dayatılacağını gösteriyor.

Bakan Vedat Işıkhani asgari ücret konusunda "Optimal bir seviyenin ortaya çıkacağına inanıyorum" şeklinde umut veren ifadeler kullanmasına rağmen iktidar IMF'siz IMF programını harfiyen uyguluyor.

Peki bu durumda; işçi sınıfı ne yapacak? Ya IMF güdümlü sefalet koşullarını dayatan programlara boyun eğecek ya da masaya yumruğunu vurup kendi kaderini kendi ellerine alacak... Bugün sermaye sınıfının çıkarları uğruna milyonlarca emekçiye sefalet dayatan bu düzenin karşısında emekçilerin insanca bir yaşam için mücadele etmek dışında başka bir seçeneği bulunmuyor.

Hak-İş'in 50. yılı...

Kutlama mı? İtaat gösterisi mi?

İşçi sınıfının öz örgütleri olan sendikalar, uzun ve onurlu bir mücadele geleneğine dayanır. Bu nedenle, bir konfederasyonun kuruluş yıldönümünde etkinlik düzenlemesi, geçmişini anması ve tarihsel mücadelesini gelecek kuşaklara aktarması doğal ve değerli bir tutumdur.

Ancak söz konusu konfederasyon, kuruluşundan bugüne işçi sınıfının fiili-meşru mücadelesini bastırarak; sermaye karşısında işçi çıkarlarını savunmak yerine uzlaşmayı tercih eden ve iktidara açıkça biat eden bir yapıysa, bu "kutlama"lar bir mirasın değil, bir itaat gösterisinin sahnesine dönüşür. O sahnede işçilerin değil, sendika ağalarının ve onların efendilerinin boy gösterdiğini görürsünüz. İşçi sınıfına güven veren, sermayeye korku salan bir irade değil; sermayeye boyun eğen,

iktidarın gölgesinde var olmaya çalışan bir anlayış çıkar karşınıza.

Geçtiğimiz günlerde Hak-İş'in 50. yıl kutlamasında sergilenen görüntü tam da buydu. İşçi sınıfının sefaletle boğuştuğu, ekonomik krizin en ağır yükünü sırtladığı bir dönemde, iktidarın adeta arka bahçesine dönüşen Hak-İş'in kutlamalarının son etkinliği ATO Congressium'da yapıldı. Bu sahnede, 50 yıllık bir konfederasyonun anlatması gereken grevlerden, direnişlerden ve toplu sözleşme kazanımlarından söz edilmedi. Onun yerine, iktidarı boyunca 22 grev yasağına imza atanların övgü dolu konuşmalarını duyduk.

Bugün, yalnızca 2025'in ilk on ayında bir işçinin 106 bin TL gelir kaybettiği; saray rejiminin uyguladığı grev yasaklarından etkilenen işçi sayısının 200

bini aştığı bir ülkede, "alın teri kutsaldır" söylemiyle emek gaspını meşrulaştırmaya çalışanlar kürsüdeydi. Aynı dönemde en az 35 bin işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybetmişken, kutlamanın sonunda iktidar temsilcilerine sunulan hediyeler ise, işçi sınıfının canını hiçe sayan bir iktidara duyulan sadakatin simgesine dönüştü.

Oysa bugün, tüm saldırılara rağmen hâlâ ayağa kalkacak güce ve kendi kaderini değiştirecek iradeye sahip olan işçi sınıfı, sendika ağalarını o koltuklardan indirme gücüne de sahiptir. Bu düzeni değiştirmek ve işçi sınıfına ait kürsüleri yeniden işçilere teslim etmek ise ancak bu iradenin örgütlü bir güce dönüştürülmesiyle mümkündür.

Sistem zehir saçıyor...

Almanya'dan Türkiye'ye gezmek için gelen Böcek ailesinin dört ferдинin zehirlenerek yaşamını yitirmesi, "zehirlenme" vakalarını yeniden toplumun gündemine taşıdı. Kasım ayının ilk üç haftasında kamu ve özel işyerlerinde, hastanelerde, okullarda, yurtlarda, evlerde ve restoranlarda 750'den fazla kişi

gıdadan zehirlendi. Gerçekte bu sayının çok daha yüksek olduğunu tahmin etmek zor değil.

Meslek odalarının ve bilim insanlarının verilerine baktığımızda, özellikle gıda kaynaklı zehirlenmeler başta olmak üzere zehirlenme vakalarında ciddi bir artış olduğu görülüyor. Bu vakalar münferit olaylar değildir,

doğrudan sermaye düzeninin izlediği ekonomik, sosyal ve idari politikalarının ürünüdür.

Yüksek enflasyon altında milyonlarca emekçinin alım gücü hızla düşerken, insanlar zorunlu olarak en ucuz ürünlere ve en ucuz mekânlara yöneliyor. Bu mekânların bir kısmı kâr hırsıyla eski ürünleri kullanıyor, hijyen ve sağlık kurallarını hiçe sayıyor. Gıda üreticileri ise maliyetleri kısmak adına düşük kaliteli hammadde kullanıyor, hijyeni ek bir masraf olarak görüyor, hatta kayıt dışı ve merdiven altı üretime yöneliyor. Buna sermaye devletinin her mekanizmasına sinmiş çürüme, denetimsizlik ve liyakatsizliği eklediğimizde, ortaya halk sağlığının bilinçli biçimde hiçe sayıldığı bir tablo çıkıyor.

Son dönemlerde okullarda ve yurtlarda olduğu gibi fabrikalarda da toplu zehirlenmeler yaşandı. Nedenler açık: İster kamu ister özel sektör olsun, patronların kâr hırsı her şeyin önüne geçiyor.

Maliyet düşürmek için özelleştirme ve taşeronlaştırma, kalitesiz hammadde kullanımı, deneyimsiz ve yetersiz personelle çalışma... bu zehirlenmelerin doğrudan nedenidir. Çünkü biliyorlar ki devletin ilgili kurumları gerçek anlamda denetim yapmıyor; varsa yaptırımlar ve cezalar yetersiz kalıyor, ceza alan şirketler ise isim değiştirip yollarına devam edebiliyor.

Emekçiler, derinleşen ekonomik kriz koşullarında en ucuz ve en kalitesiz gıdalarla yaşamaya zorlanırken, fabrikalarda çalışan işçiler yalnızca üretimi sürdürebilecek kadar gıdaya erişebiliyor. Ardı ardına yaşanan zehirlenme vakalarına rağmen herhangi bir önlem alınmıyor.

Tüm bu tablo, iktidarın ekonomik program ve uygulamalarına karşı verilecek mücadelenin yalnızca insanca yaşamaya yetecek bir ücret için değil; sağlıklı ve güvenli gıdaya erişim hakkı için de zorunlu olduğunu gösteriyor.

Dersimiz: Ekim devrimi

Ekim Devrimi'nin 108. yıldönümü geride kalırken, "Emeğin Kurtuluşu: Ekim Devrimi ve İşçi Sınıfı İktidarı" konulu işçi okulları devam ediyor. İstanbul Avcılar ve Sarıgazi'de gerçekleştirilen etkinliklerin ardından, geçtiğimiz hafta Gebze ve Aksaray İşçi Okulları da tamamlandı.

Emeğin Kurtuluşu İşçi Okulu 2. Kış Programı'nın "Ekim Devrimi ve İşçi Sınıfının İktidarı" başlıklı dersi, 16 Kasım'da Gebze'de gerçekleştirildi. Program, devrimci metal işçisi Alaattin Karadağ'ın yaşamını anlatan bir konuşmayla başladı. Ardından Ekim Devrimi'nin tarihsel gelişimi ve sosyalist işçi iktidarı deneyimi ele alındı. Sunumda sınıf ve parti ilişkisi işlendi. Paris Komünü ve Ekim Devrimi deneyimleri üzerinden devrimci hazırlığın önemi vurgulandı. Ekim Devrimi'nin tarihsel gelişimi ve bu sürecin ortaya çıkardığı soruların tartışıldığı sunumun ardından, etkinlik soru-cevap ve katılımcı katkılarıyla devam etti.

Emeğin Kurtuluşu İşçi Okulu'nun

"Ekim Devrimi ve İşçi Sınıfının İktidarı" konulu bir diğer dersi ise Aksaray'da gerçekleştirildi. Aksaray'daki çeşitli işletmelerden işçilerin katıldığı etkinlik, Gebze Dilovası'nda yaşanan işçi katliamında hayatını kaybeden işçilerin anılmasıyla başladı.

Yapılan sunumda Ekim Devrimi'nin tarihsel arka planı, gelişim süreci ve işçi sınıfı açısından taşıdığı kazanımlar aktarıldı. Şubat Devrimi ile Ekim Devrimi arasında yaşanan gelişmeler anlatıldıktan sonra, Ekim Devrimi'nin kazanımları üzerinde duruldu. Sunum, "*Bugün dünyada kapitalizmin yol açtığı savaşlar, çevre yıkımı, yoksulluk ve açlık gibi sorunlar derinleşiyor. İnsanlığın önünde yalnızca iki seçenek bulunuyor: Ya barbarlık içinde çöküş ya da sosyalizm! 108. yılında Ekim Devrimi, sosyalizme giden yolun nereden geçtiğini göstermeye devam ediyor.*" ifadeleriyle sonlandırıldı.

Emeğin Kurtuluşu İşçi Okulları önümüzdeki bahar döneminde devam edecek.

Düzen siyaseti çürümüşdür!

Saray iktidarı, toplumsal yaşamı baskı ve zorbalıkla kontrol altına almaya çalışırken, kendisine muhalif partileri de denklem dışı bırakmayı hedefliyor. Bu sırada yaşanan gelişmeler, burjuva siyasetinin çürümüş doğasını daha da görünür hâle getiriyor. Ülkenin siyasetini temel olarak bu çürümüşlük belirliyor. Gündelik yaşamda ise işçi ve emekçiler yine bu çürümüşlüğün ürünü gündemlerle bölünerek taraflaşıyorlar. Bu taraflaşma kuşkusuz bugüne özgü bir şey değil; sermaye düzeninin geniş işçi-emekçi kitlelerin bilincinde yol açtığı yanılsamaların sonucu.

Birçok işçiye göre siyaset yalnızca siyasetçilerin işidir. İşçi ve emekçiler ise belirli dönemlerde sandığa giderek "siyasal görevlerini" yerine getirir ve ülkeyi kimin yöneteceğine "karar verir." "Demokrasi" ve "halkın kendi kendini yönetmesi" bundan ibarettir.

Bu algı ve yaklaşımın sonucu çoğu kez gelenin gideni aratmasıdır; simalar değişir ama sorunlar aynı kalır.

Sömürü düzeninin bekası, kitlelerin sömürü düzenine bağlanması üzerine kuruludur. Çürümüşlüğü ortaya çıkanlar teşhir olur ve değişir; bir gecede parti değiştirenler, dün söylediklerini unutanlar, birbirinin ayağını kaydıranlar ve para-rantı yaşam ideali hâline getirenler, gerekli olursa sahnedeki yerlerini terk ederler. Burjuva siyaset ise sahneyi yenilerle doldurulmaya devam eder.

İşçi ve emekçi kitleler, kapitalist düzenin yarattığı ağır çalışma ve yaşam koşullarından, yoksulluk ve sefaletten kurtulmak ister. Ancak mücadele iradesi ve örgütlülüğü zayıf olduğunda, hep bir "kurtarıcı" beklentisi oluşur. Çürümüş düzenin siyaset sahnesinde değişen yeni yüzler, kurtuluş umudu olarak görülür, teşhir edilip iskartaya çıkarılanların yerine gelenler, tutunacak dal sanılır.

Özal mı, Demirel mi, Ecevit mi tartışması, dünün siyasetini ve

geniş emekçi kitlelerin bilincini belirliyordu, bugün Erdoğan mı, İmamoğlu mu tartışmaları öne çıkıyor. Kılıçdaroğlu bir dönem "umut" olarak görülürken, şimdilerde Özgür Özel "hepimizi kurtaracak" adımlar atıyor. Kendini "muhafazakâr" olarak tanımlayanlar için dün Erbakan vardı, bugün ise dinsel ve kültürel yaklaşımlarını iktidara taşımış Erdoğan var.

Cumhuriyet tarihi boyunca iktidarda hangi parti olursa olsun, işçi haklarına ve örgütlenmesine düşman adımlar attığı çabuk unutuluyor. Bitmeyen IMF reçeteleri, kemer sıkma politikaları ve kölece çalışma koşulları, partiler değişse de devam ediyor. Kapitalist sömürü düzeninin çarkları dönüyor ve işçi-emekçilerin yarattığı zenginlik bir avuç sermayedar tarafından paylaşılmaya devam ediyor. Burjuva siyaset ise sermayedarların çıkar ve ihtiyaçlarına göre toplumu dizayn etmeye devam ediyor.

Bugün burjuva siyaset, hiç olmadığı kadar çürümüş durumda ve kendisiyle birlikte toplumu da çürütüyor. Dün kahraman ve kurtarıcı olarak sunulanlar, bugün hain ilan ediliyor. Dün ortaya koydukları söylemleri bugün arsızca terk edenler herkesin gözü önünde yollarına devam ediyor. "Kimler kimlerle birlikte" lafı her türden siyasetçi için kullanabilir hâle geliyor. İşçi emekçilere ise şaşırma kalıyor. Oysaki bu tabloda şaşılacak bir şey bulunmuyor.

Bu kişilerden ve kimliklerden öte, bu çürümüş çarkın ürünü bir sonuç... Baskı, sömürü ve rant üzerine kurulu bu düzenin siyasetinde riyakârlık ve çıkar ilişkilerine boyun eğme düzenin mayasından gelmektedir. Vaatler ve söylemler gibi ilkeler, programlar, yasalar ve işleyişler de işçi emekçileri aldatmak dışında bir anlam ifade etmez. Bu aldanmadan kurtulmanın yolu, işçi sınıfının bu oyunun dışına çıkarak kendi siyasetini inşa etmesinden geçiyor.

Gebze'de "İnsanca yaşam" yürüyüşü

Gebze Sendikalar Birliği, "Asgari değil, insanca yaşam!" şiarıyla 26 Kasım'da Gebze'de eylem yaptı.

Eskiçarşı Çeşme önünde buluşan işçiler, Kent Meydanı'na doğru yürüyüş gerçekleştirdi. Eyleme Hödlmayr direnişçileri de katıldı. Açıklamayı, Gebze Sendikalar Birliği adına Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze 2 No'lu Şube Başkanı Necmettin Aydın okudu. MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi

süreci, Dilovası'ndaki işçi katliamı, vergi adaletsizliği, yoksulluk, asgari ücret, MESEM, çocuk işçilik ve kadına yönelik şiddet gibi önemli vurguların yapıldığı açıklamada, insanca bir yaşam için örgütlenme ve mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı.

Eylemde Smart Solar, Hödlmayr, Şık Makas, TPI, Temel Conta ve DIGEL işçilerinin direnişleri selamlandı.

Smart Solar grevi sürüyor

Sefalet dayatmasına karşı Birleşik Metal-İş üyesi Smart Solar işçilerinin grevi, 22 Ekim'den bu yana devam ediyor.

Smart işçileri, kadın-erkek demeden grev kararlılıklarını sürdürüyor. İlerici ve devrimci güçler ile sendikalar da grevci işçileri yalnız bırakmıyor.

Gebze Sendikalar Birliği 18 Kasım günü Hödlmayr Lojistik direnişinin ardından Smart Solar grevini ziyaret etti. Ziyarette sınıf dayanışmasının önemi vurgulandı ve direniş ile grevleri büyütme çağrısı yapıldı.

22 Kasım'da ise Kocaeli ve İstanbul'dan akademisyenler

Smart işçilerine dayanışma ziyaretinde bulundu. Ziyaret sırasında konuşan akademisyen Ömer Faruk Özdemir, "Türkiye'de son yıllarda grevler, anayasa ve işçi hakları askıya alınmış durumda. Bunları yeniden bizler lehine harekete geçirecek olan emekçilerin mücadelesidir. Bizim ekmek mücadelemiz, aynı zamanda adalet mücadelesidir; daha özgür bir ülkede yaşama mücadelesidir." dedi.

Ziyaret sırasında, "Akademi işçi sınıfının yanında", "Akademi susmayacak, işçi sınıfı kazanacak", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganları atıldı.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

● Temel Conta, GM Teknik Cam, Smart Solar işçilerinin grevleri, DIGEL Tekstil, Şık Makas, SAG Hidrolik, Van Büyükşehir Belediyesi, Submed, Hödlmayr ve Süt Kuzusu işçilerinin direnişleri devam ediyor.

● Birleşik Metal-İş üyesi işçiler MESS grup sözleşmesi sürecinde kapitalistlerin dayatmalarını protesto etmek için 28 Kasım günü fabrikalarda eylemler yaptı.

● Aylardır maaşlarının ödenmemesinin ardından bir gecede işten çıkarılan Özel Okmeydanı Hastanesi işçilerinin direnişi 3 haftayı geride bıraktı.

● TÜPRAŞ işçileri 17 Kasım günü norm kadro düzenlemesine karşı 4 işletmede eylem yaptı.

● Tokat'ta Şık Makas işçileri ile dayanışma amacıyla 16 Kasım günü "Ekmek ve Adalet Mitingi" düzenlendi.

● Gezer Fabrikası'nda TEKSİF'e üye işçiler 11 aydır ücretlerini alamadıkları için 25 Kasım günü iş bıraktı. İşçiler jandarma zoruyla işbaşı yaptırıldı.

● Dev Turizm-İş, otellerde, restoranlarda, kafelerde yaşanan yangın ve zehirlenmelerle ilgili 26 Kasım günü basın toplantısı düzenledi.

● Divriği'de Erdemir Madencilik AŞ'nin alt yüklenicisi Çiftay AŞ'de işten çıkarmaların ardından Dev Maden-Sen 24 Kasım'da nöbete başladı.

● Özel İtalyan Lisesi'nde çalışan öğretmenler, okul yönetiminin sefalet ücreti dayatmasına karşı 24 Kasım günü eylem yaptı.

● Antakya Defne'de TOKİ inşaatında çalışan inşaat işçileri kötü yaşam koşullarının düzeltilmesi talebiyle 19 Kasım günü iş bıraktı.

● Tez-Koop-İş Sendikası'na üye oldukları için işten çıkarılan File Market işçileri 20 Kasım günü İdealtepe File Market önünde eylem yaptı.

● Hilton Bosphorus otelinin tadilat yüklenicisi Berko İnşaat'ta Dev Yapı-İş üyesi inşaat işçilerinin gasp edilen hakları için başlattıkları direniş bir haftayı geride bıraktı.

● Adana Balcı Hastanesi'nde çalışan asistan hekimler, nöbet ücretlerinin ödenmesi talebiyle 17 Kasım günü iş bıraktı.

● KESK Antep Şubeler Platformu 20 Kasım günü iş cinayetlerine karşı eylem yaptı.

● Gübretaş grevi 140. gününde, Swatch grevi 17. gününde anlaşmayla sonuçlandı.

● Birleşik Metal-İş üyesi Pratt Whitney (TEC) işçileri 21 Kasım'da, Boettcher Matbaa işçileri ise 29 Kasım'da grev kararını fabrikalarına astı.

● Petrol İş Sendikası Gebze Şubesi'nin yetkili olduğu Trelleborg'da TİS imzalandı.

KESK bölge mitingleri sürüyor

KESK, “Geçinemiyoruz! Halk İçin Bütçe, Demokratik Türkiye” sloganıyla bölge mitinglerine 22 Kasım’da Samsun ve Adana’da, 29 Kasım’da ise İzmir ve Van’da devam etti.

Adana’daki miting, 14 ilin katılımıyla Uğur Mumcu Meydanı’nda yapıldı. Tertip Komitesi adına yapılan konuşmada, 2026 bütçesinin bir yıkım bütçesi olduğu vurgulandı. KESK Eş Genel Başkanı Ahmet Karagöz, bu bütçeyi “sömürü belgesi” olarak tanımlayarak, iktidarın sermaye sınıfı ve savaş harcamalarından yana bir tercih yaptığını dikkat çekti.

Mitingde kamu emekçilerinin talepleri açıklandı ve etkinlik halaylarla son buldu.

Samsun’daki miting ise yürüyüşün ardından Cumhuriyet Meydanı’nda gerçekleşti. Burada konuşan KESK Eş Genel Başkanı Ayfer Koçak, bütçenin büyük kısmının sermayeye, faize ve savaş harcamalarına aktarıldığını belirtti. Samsun mitingine, direnişlerine devam eden BİRTEK-SEN üyesi Şık Makas işçileri de katıldı.

29 Kasım’da ise İzmir’de çevre illerinde katılımıyla miting düzenlendi. “Geçinemiyoruz! Halk İçin Bütçe, Demokratik

Türkiye” pankartı altında toplanan KESK’e bağlı sendikalar ve diğer sendika ve odalar (Türk-İş, TMMOB, İzmir Barosu, İzmir Tabip Odası) Konak SGK önünden Cumhuriyet Meydanı’na doğru yürüdü.

Açıklamada, “Ülke gelirlerinin zenginler arasında paylaştırıldığı, yoksullara, ezilenlere, işçi ve emekçilere, memurlara, küçük esnafa, köylüye, öğrencilere, gençlere, yaşlılara ve emeklilere ise bir kırıntı bile verilmediği” ifade edildi. Basın açıklaması “Bütçe hakkımız için ezilenleri ortak mücadeleye, genel grev ve direnişe çağırıyoruz” ifadeleriyle sona erdi. Basın metninin ardından Temel Conta ve DIGEL işçileri söz alarak kendi mücadelelerini anlatıp eyleme olan desteklerini ifade ettiler. KESK Eş başkanı Aysel Koçak’ın konuşmasının ardından Geniş Merdiven grubu konser verdi.

KESK’in bölgesel mitinglerinin dördüncüsü ise Van’da düzenlendi. Musa Anter Parkı’ndaki miting, saygı duruşuyla başladı. Tertip Komitesi adına yapılan konuşmanın ardından, DEM Parti Mardin Milletvekili Beritan Güneş Altın ve KESK Eş Genel Başkanı Ahmet Karagöz de birer konuşma yaptı. Mitingin ardından Kuçebend ve Barody sahne aldı.

En iyi savunma hücumdur!

Sınıf hareketinin geri bir tablo içinde olduğu dönemlerde sözleşme süreçleri her zaman işçi sınıfı için zorlu geçmiştir. Ancak bu süreçler, aynı zamanda bu geri tabloyu tersine çevirmenin olanaklarını da taşır. Yeter ki mücadele içinden kararlı bir önderlik çıksın ve tabandaki işçiler kendilerini sınırlayan düşünce ve engelleri aşmayı bilsin.

Metal iş kolunda 150 bin işçiyi kapsayan sözleşme süreci, yalnızca metal işçileri için değil, tüm işçi sınıfı için hayati önemdedir.

Hâlihazırda devam eden sözleşme sürecinden yansıyanlar, MESS’in sefalet ve hak gasplarını dayattığını, sendikaların ise buna karşı hâlâ güçlü bir karşı koyuş örgütlenmediğini gösteriyor. MESS’in cüretkâr dayatmaları ne yeni ne de şaşırtıcıdır. Sözleşme masalarına taraflar mevcut güç dengeleriyle oturur ve taleplerini buna göre oluştururlar. Gerçekte hiçbir hak masada kazanılmaz ya da kaybedilmez; belirleyici olan tarafların sınıf mücadelesindeki konumudur.

İktidarın ve genel olarak kapitalistlerin tam desteğini arkasında hisseden MESS, masada güçlü olduğunu düşünmektedir. Ancak onu esas olarak güçlendiren, sahip olduğu siyasal destekten ve sendikal bürokrasiden duyduğu güvenden çok, ekonomik krizin yarattığı saldırıların işçi sınıfı üzerindeki etkisidir. İşten atmalar, düşük ücret politikaları ve artan baskılar nedeniyle birçok işçi elindekini koruma derdine düşmüştür. Başta Türk Metal bürokratları olmak üzere sendikacılar da işçileri en aza razı etme eğilimindedir. Buna bir de ülkedeki baskı rejiminin uygulamaları eklenince, birçok işçi öfke duyarak ama atalet içinde süreci izlemektedir.

Dördüncü görüşmelerin ardından Türk Metal’in yetkili olduğu fabrikalarda yüzde 30’luk zam söylemlerinin dolaşıma sokulması, nabız yoklamanın bir parçasıdır. Türk Metal’in yüzde 38, Birleşik Metal’in yüzde 58 ile masaya oturduğu bir tabloda bu talepler bile bizleri yoksulluktan kurtaramazken, yüzde 30’luk zam açık bir sefalet

dayatmasıdır. Yüzde 30’a yeşil ışık yakmak, “ehven-i şer” görmek köleliği kabullenmektir. Saldırıları sadece düşük ücret dayatmasından ibaret değildir.

MESS, “denkleştirme” adı altında esnek çalışmayı bir adım daha ileri taşımaya, deneme süresini dört aya çıkarmaya, kadın işçilerin süt izninin birleştirilmesini kaldırmaya ve hastalanan işçinin haklarına göz dikmeye çalışmaktadır.

Türk Metal’in işbirlikçi tutumu açıktır. Teklifini daha yüksek tutan Birleşik Metal yöneticileri ise kendilerinin Türk Metal’den farklı bir yerde durduklarını söylemekte, ancak pratikte çoğu zaman farklı bir tutum almamaktadır. Sözleşme sürecini tersine çevirmek, hak gasplarını durdurmak ve bu süreçten kazanımlarla çıkmak tamamen tabandaki metal işçisinin elindedir.

Komiteler hızla inşa edilmeli, sendika bürokratlarının masada gerçekleştireceği satışlara geçit verilmeyeceği ortaya konmalıdır. Başta Metal İşçileri Birliği olmak üzere bu yönlü çabalarla hızla bütünleşilmelidir.

Tüm bunları yapabilmek için, başta işten atılma korkusu olmak üzere işçileri sınırlayan her türlü düşünceyle hesaplaşılmalıdır. İşçi sınıfının gücü, birliğinden ve bu birliği sağlayarak üretimden gelen gücünü kullanmasından geçer. İşten atılma kaygısı, “elindekine şükret” telkinleri, ücretlerin asgari ücretle kıyaslanması ve oluşturulmaya çalışılan sahte bilinçle metal işçilerine sefalet dayatılmaktadır.

Her bir metal işçisi bilmelidir ki iktidar ve kapitalistler, yaşanan krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilere kesme konusunda büyük bir kararlılık içindedir. Geri çekilmek, süreci “az kayıpla atlarmaya çalışmak” ya da saldırılara boyun eğmek, eldekileri korumaya bile yaramayacak; metal işçilerini kaderini bekleyen kurbanlık koyun konumuna düşürecektir.

Eğer metal işçisi haklarını korumak istiyorsa, daha bugünden en önemli silahı olan üretimden gelen gücünü kullanmaya hazırlanmalı; “en iyi savunma hücumdur” anlayışıyla irili ufaklı eylemlerle bu süreçte hazırlanmalıdır.

Asgari ücret ve sınıf mücadelesi

Önümüzdeki günlerde burjuva medyanın çok sevdiği tabirle “asgari ücret maratonu” başlayacak. Oyunun kurallarının baştan belli olduğu göstermelik bir komisyon toplanacak ve 2026 yılı için geçerli olacak asgari ücreti belirlemek üzere toplantılar yapacak. Geçtiğimiz yıllardan farklı olarak, bu yıl işçi tarafını temsil ettiği iddia edilen Türk-İş bu toplantılara katılmayacağını açıkladı. Ancak Türk-İş’in bu tutumunun komisyondaki tartışmaları ya da çıkacak sonucu etkilemesi için ortada bir neden bulunmuyor.

Asgari ücretin açıklanmasının ardından ise fabrikalarda ve işyerlerinde ocak ayı zamları ile tartışmalar da hızlanacak. Yine aynı günlerde ülkenin en önemli toplu sözleşme süreci olan MESS Grup TİS’lerinde de gerçekleşecek zam oranlarına ilişkin tartışmaların hızlanacağı görülüyor.

Bu gelişmeler önümüzdeki yaklaşık 8-10 haftalık zaman diliminde işçiler arasında ücretler konusundaki tartışmaların oldukça yoğun geçeceğini gösteriyor. Her zaman önemli bir konu olan ücret gündeminin hayat pahalılığının ve yoksullaşmanın tüm ağırlığıyla hissedildiği bu dönemde daha fazla önem kazanması da gayet doğal. Özellikle de Türkiye gibi asgari ücretin açlık sınırının bile altında kaldığı, yoksulluk sınırının neredeyse dört biri oranında olduğu ve ücretli çalışanların yüzde

sekseninin asgari ücret civarında ücret aldığı bir ülkede...

İşçi sınıfının yaşam koşullarının ağırlığı üzerine yaptığı tartışmaların diğer tarafında ise kapitalistlerin küçük hesapları ve algı oyunları bulunuyor. Bugün, bu algı oyunları işçiler arasındaki tartışmaları bastırmanın, beklentileri düşürmenin bir aracı olarak özel bir biçimde ön plana çıkarılıyor. Bilindiği gibi sözde “enflasyonla mücadele programı” işçilerin beklentilerini düşürme girişimlerinin en önemli aracı. IMF politikalarını uygulaması için ekonomi politikasının başına geçirilen Şimşek ve ekibi her fırsatta ücretlerde yaşanacak artışın enflasyonu tetikleyeceği masalını anlatıyor. Oysa kendi bakanlığına bağlı Merkez Bankası’nın raporları bile onun bu iddiasını yalanlıyor. MB raporlarına göre ücretlerde gerçekleşen 10 puanlık bir artışın enflasyona etkisi 1 puanı bile bulmuyor. Dolayısıyla, sorun enflasyonla mücadele için değil kapitalistlerin kâr oranlarını korumak ve artırmak için köpürtülüyor.

Benzer bir tabloyu “ücretlere zam yapılırsa sanayi biter; işsizlik patlar” hikayeleri için de söylemek mümkün. Kapitalistler ücretlere zam yapılması konusu her gündeme geldiğinde “batarız” tehdidini ortaya sürerken, Türk Metal gibi ihanetçi-işbirlikçi sendikalar da bu koroya ortak oluyorlar. Devam eden

MESS Grup TİS’lerinde “bu dönem önemli olan işimizi korumak” söylemi bu ihanetçi çete tarafından alttan alta propaganda edilmeye devam ediyor.

Bu tabloya ise piyasaya sürülen kulis dedikoduları ve uluslararası sermaye kuruluşlarının “öngörülerine” dair haberler ekleniyor. Ankara’ya “yakın” gazeteciler ve JP Morgan gibi küresel finansal kuruluşlar asgari ücrete yüzde 20 ile 25 arasında bir zam bekledikleri haberlerini piyasaya sürüyorlar.

Tüm bunlar asgari ücrete ve tabii ki onunla bağlantılı olarak işyerlerinde uygulanacak zam oranlarına ilişkin işçilerin beklentilerini düşürmek, onları mümkün olan en düşük zam oranına ikna edebilmek için yapılıyor. İşçi sınıfını dört bir yandan kuşatarak, bilincini bulandırarak, mücadele eğilimini sakatlayarak teslim almak istiyorlar.

Oysa, söz konusu olan asgari ücret olduğunda taptıkları piyasa ilişkilerinin belirleyici bir rolü olmaması gerekir. Ne de olsa, asgari ücret patronun ne kadar verebileceği, işçinin ne kadara razı olacağı ile ilgili bir konu değil. Bir işçinin ailesi ile birlikte barınma, beslenme gibi en temel insani ihtiyaçlarını karşılaması için zorunlu olan ücret düzeyi. Daha Hammurabi Kanunları’ndan beri sınıflı toplumlarda tarihin hemen her evresinde bu konuda düzenlemeler yapılmış. Bugünkü

Bir kez daha tekrar etmek pahasına söylemek gerekirse, ücret konusunun temel belirleyicisi sınıf mücadelesinin düzeyidir. Bu, asgari ücrette olduğu gibi MESS Grup TİS’lerinde de, Ocak zamlarında da böyledir; böyle yaşanmaya devam edecektir.

İşçiler elbette içine itildikleri sefalet koşullarından şikâyet edecek ve buna karşı mücadele edeceklerdir. Asgari koşulların bile fersah fersah uzağında olan bugünkü yaşam koşullarını insani bir düzeye taşımak ise yalnızca daha yüksek ücretler ve daha iyi çalışma koşullarıyla değil, bu sömürü düzeninin tamamen ortadan kaldırılmasıyla mümkün olacaktır.

biçimiyle ise asgari ücret yaklaşık yüz yıllık bir uygulama ve işçi sınıfının kapitalistlerle yürüttüğü sınıf mücadelesinde en önemli kazanımlarından biri.

Belirleyici olan en temel insani ihtiyaçların karşılanmasıysa, bunun kapitalist ilişkiler içinde bile bir pazarlık konusu olmaması gerekir. Sonuçta bu en temel insani gereksinimleri belirleyecek bilimsel standartları oluşturmak mümkündür. Bazılarına göre bu standart yoksulluk sınırıdır. Türk-İş tarafından en son açıklanan verilere göre ise Kasım 2025 için bu rakam 97 bin lira civarındadır. Kapitalistler ve devlet ise bu sınırın bile altında rakamlar belirleyerek işçi sınıfına, “İnsan gibi yaşamak şöyle dursun, yoksul olarak bile yaşamayı hak etmiyorsunuz” demektedir.

Ne var ki, biz kapitalistlerin işçi sınıfının insani koşullarda yaşaması gibi bir kaygısı olmadığını zaten biliyoruz. Kapitalistler işçilere ne kadar az ücret verirlerse, ona ne kadar düşük zam oranlarını kabul ettirebilirlerse o kadar çok kâr elde ediyorlar. Tersinden ise işçiler ne kadar yüksek ücret alırlarsa söz konusu olan asgari yaşam standartlarına o kadar yaklaşabiliyorlar ve bunun bir sonucu olarak kapitalistlerin kâr oranları da azalıyor. Ve her koşulda bu sonuç sınıflar arasındaki güç dengelerinin ve mücadele düzeyinin bir yansıması olarak ortaya çıkıyor. Bu söylediğimizi rakamların diliyle

de ifade etmek mümkün. 1970’li yıllarda asgari ücret Türkiye’de kişi başı GSYH’nın yüzde 80’i civarında bir rakama karşılık geliyordu. Bu oran 12 Eylül askeri faşist darbesi ile keskin bir kırılma yaşadı, yüzde 35’lere kadar geriledi. Son yıllarda ise yüzde 40 ile 45 aralığında bulunuyor. Sözün özü şu ki, AKP şefinin “buzdolabı bile yoktu” dediği yıllarda işçiler yaratılan toplumsal zenginlikten çok daha fazla pay alıyordu. Bugün ise elindeki akıllı telefonlara rağmen yarattığı zenginlikten çok daha az pay alıyor ve o payla en temel insani gereksinimlerini bile karşılayamıyor. Bu tablonun nedeni ise o dönemle bu dönem arasındaki mücadele düzeyinden başka bir şey değil.

Bir kez daha tekrar etmek pahasına söylemek gerekirse, ücret konusunun temel belirleyicisi sınıf mücadelesinin düzeyidir. Bu, asgari ücrette olduğu gibi MESS Grup TİS’lerinde de, Ocak zamlarında da böyledir; böyle yaşanmaya devam edecektir.

İşçiler elbette içine itildikleri sefalet koşullarından şikâyet edecek ve buna karşı mücadele edeceklerdir. Asgari koşulların bile fersah fersah uzağında olan bugünkü yaşam koşullarını insani bir düzeye taşımak ise yalnızca daha yüksek ücretler ve daha iyi çalışma koşullarıyla değil, bu sömürü düzeninin tamamen ortadan kaldırılmasıyla mümkün olacaktır.

“Tarafsız devlet”in tarafı

Efsaneye göre devlet, işçi veya kapitalist ayırt etmeksizin herkesin devletidir. Toplumsal yaşamı düzenlemek için yazılan yasalar da yine hiçbir fark gözetmeden tüm vatandaşların ortak çıkarı için hazırlanır. Oysa gerçekte devlet, ezen sınıfın ezilen sınıf üzerindeki bir baskı ve denetim aygıtından başka bir şey değildir. Yazılan yasaları belirleyen temel etken hâkim sınıfın çıkarlarıdır. Ancak işçi sınıfı ve emekçilerin bu yasalar içindeki hakları, sınıf ilişkileri ve mücadelesinin o günkü düzeyine göre şekillenir.

Hemen her konuda olduğu gibi ücret konusunda da bu tablo geçerlidir. Asgari ücretin Türkiye Cumhuriyeti yasalarında ifade ediliş ve uygulanış biçiminin yıllar içinde yaşadığı değişim bu açıdan oldukça çarpıcıdır.

Asgari ücret, 1936 yılında çıkarılan 3008 Sayılı İş Kanunu’ndan beri hukuksal mevzuatların bir parçasıdır. 3008 sayılı İş Kanunu’nun 32. maddesiyle işçi ücretlerinin en aşağı hadlerinin bir nizamname ile saptanması hükme bağlanmıştır. Ancak bu nizamname (yönetmelik) bir türlü çıkarılamadı ve 25 Ocak 1950 tarihinde 5519 sayılı Kanunla İş Kanunu’nda yapılan bir değişiklikte asgari ücret tespit yetkisi mahalli komisyonlara bırakıldı. 1951-55 yılları arasında sadece 12 ilde asgari ücret saptanabilmişti.

Ancak 1961 Anayasası ile birlikte ücret konusu net bir şekilde tanımlandı. Anayasa’nın 45. maddesinde “Devlet, çalışanların, yaptıkları işe uygun ve insanlık haysiyetine yaraşır bir yaşayış seviyesi sağlamalarına elverişli adâletli

bir ücret elde etmeleri için gerekli tedbirleri alır.” deniyordu. Ne var ki aynı grev hakkında olduğunda gibi ücret konusunda da gerekli düzenlemeler yıllar boyunca yapılmadı. Ancak 1974 yılında bölgesel asgari ücret uygulamasına son verilerek asgari ücretin ulusal düzeyde saptanması uygulamasına geçilebilmişti. Bu ise o dönemde güçlenen sınıf mücadelesinin bir sonucuydu.

12 Eylül askeri faşist darbesinin ürünü olan 1982 Anayasası’nın bu maddede yaptığı değişiklik ise oldukça çarpıcıdır.

Doğrudan Türkiye’nin de taraf olduğu Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Evrensel Beyanamesi’nden alınan “insanlık haysiyetine yaraşır bir yaşayış seviyesi sağlamalarına elverişli adaletli bir ücret” tanımlaması, 1982 Anayasası’nda ilgili maddeden çıkarılmıştır. Belli ki sermayenin işçi sınıfına dünya çapında yönelttiği saldırı politikalarına uyum sağlamayı hedefleyen cuntacı generallerin, işçi sınıfının insanlık onuruna yakışır yaşam koşullarına sahip olması gibi bir derdi yoktur.

2001 yılında ise yapılan değişiklikle bu maddeye “Asgari ücretin tespitinde çalışanların geçim şartları ile ülkenin ekonomik durumu da göz önünde bulundurulur.” ibaresi eklenmiştir. Bu bir cümlelik ek hemen ardından uygulanması için AKP’ye teslim edilen ekonomi programının ruhunu da en net şekilde ifade etmektedir. Ülkenin içinde bulunduğu ekonomik durumu göz önünde bulunduranların yaptığı ve yapacağı kapitalistlerin çıkarı için işçi sınıfına sefalet koşullarını dayatmaktan başka bir şey değildir.

Amerika namluları Venezuela'ya çevirdi!

ABD, kapitalist/emperyalist düzenin hamiliğine esas olarak 1945'ten sonra terfi etti. Japonya teslim olmuş olmasına rağmen Hiroşima ve Nagazaki'ye atom bombası atarak yüz binlerce insanın katledilmesinin üzerinden 80 yıl geçti. Bu süre boyunca sayısız savaş kışkırtan ve pek çok işgalde başrol oynayan ABD, dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin haklarının da başlıca düşmanı olmaya devam etti.

Savaşların yanı sıra onlarca ülkede askeri-faşist darbeler örgütleyen ABD, hem yönetimleri değiştirdi hem de gelişen işçi-emekçi hareketlerini acımasız bir şiddetle ezdi. Bu dönemde birçok ülkede Amerikancı-NATO'cu generallere darbe yaptırıldı. Türkiye'deki 12 Mart ve 12 Eylül askeri darbeleri de bu kapsamdaydı.

**

Yüzyılın ilk çeyreği sona ererken, emperyalist-kapitalist sistem üzerindeki hegemonik gücü zayıflayan ABD hâlâ askeri darbeler organize ediyor; kirli, kanlı oyunlarla kendisine biat etmeyen yönetimleri değiştiriyor. Suriye'de IŞİD artığı HTŞ'yi başa getiren ABD, Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da birçok ülkeyi yerle bir ederek yönetimlerini yeniden dizayn etti. Washington'daki haydut takımının son hedefi ise Venezuela.

ABD ve işbirlikçileri Hugo Chavez'in "21. yüzyıl sosyalizmi" adını verdiği yönetimi yıkmak için

2003'te CIA eliyle darbe girişimi düzenlenmişti. Ancak halkın direnişiyle darbeciler püskürtülmüş ve Chavez görevine dönmüştü. O günden bu yana çok sayıda darbe girişimi yaşandı fakat hepsi fiyaskoyla sonuçlandı.

Trump'ın iktidara gelmesiyle ABD'nin saldırganlığı zirveye ulaştı. Karayiplere savaş filosu gönderen Trump yönetimi, sözde "uyuşturucuya karşı savaş" yürüttüğünü iddia ediyor. Oysa Latin Amerika'nın önde gelen uyuşturucu baronlarının pek çoğu CIA'nın işbirlikçisi iken bu iddiaların kimseyi ikna etmesi mümkün değil. İki de bir tekneleri batırıp balıkçıları öldüren ABD ordusunun gerçek hedefi uyuşturucu baronları değil; Venezuela'da uzun zamandır gerçekleştiremediği yönetim değişikliğini bu kez başarmaktır.

Trump, CIA'nın hazırladığı "harekât planı"na onay verdiğini açıkladı. ABD ekonomik ambargo ve askeri kuşatma eşliğinde, Venezuela'daki işbirlikçilerini harekete geçirerek dört koldan saldırıyor. Medya üzerinden Venezuela Devlet Başkanı Nicolas Maduro'ya karşı linç kampanyası örgütleniyor. "Maskesiz emperyalist" Trump, Venezuela'yı yağmalamak istediğini gizlemiyor. Tüm bu hazırlıklar ülkenin petrol ve yeraltı kaynaklarını ele geçirmek ve baş belası olarak gördükleri bu rejimden kurtulmak için yapıyor.

Chavez'in ardından başkan olan Maduro'nun sosyalist olma

iddiası elbette tartışmalı. Maduro yönetimi ne kapitalist özel mülkiyet ilişkilerine dokunuyor ne de sömürü ve eşitsizliği ortadan kaldırmak için adımlar atıyor. Yaptığı petrol gelirlerinin bir bölümünü sosyal harcamalara ayırmakla sınırlı. Bu ise halkın çok yönlü sorunları düşünüldüğünde çok yetersiz kalıyor. Maduro yönetimi ABD ile ticareti sürdürmeye de karşı değil. Nitekim Venezuela petrolünün bir kısmı hâlâ ABD şirketlerine satılıyor. Ancak bu kadarı Trump gibi emperyalist zorbalar için yeterli değil. Chavez öncesinde olduğu gibi, oligarklara payını verdikten sonra ülkenin tüm kaynaklarına el koymak istiyorlar.

Latin Amerika'yı kendi "arka bahçesi" gören Amerikan emperyalizmi, bu bölgedeki ülkelerin Rusya ve Çin'le ilişkiler geliştirmesini tehdit olarak görüyor. Maduro'nun Rusya, Çin ve İran'la yakınlaşma çabaları Beyaz Saray'daki gangsterleri çileden çıkarıyor. Venezuela'yı işgal seçeneğinin masada tutulmasına aynı zamanda bu durum yol açıyor.

Trump'ın tehditlerine karşı direneceklerini söyleyen Maduro'nun, böyle bir direnişi gerçekten örgütleyebilmesi için önce ülkedeki Amerikan işbirlikçilerinden kurtulması ve giderek sertleşen sınıf mücadelesinde daha net bir tutum alması gerektiği açıktır. Emperyalist saldırı ve olası bir işgal ancak işçi-emekçilerin, gençliğin ve ilerici-

devrimci güçlerin birleşik direnişiyle püskürtülebilir. Ancak emekçilerin bu mücadeleye ne kadar hazırlıklı olduğu belirsizdir. Kapitalistlerin mülklerine dokunmayan Maduro, milyonlarca emekçinin yoksullaşmasını engellemek için kayda değer bir adım atmıyor. Üstelik kendisinin ve çevresinin bu zenginlikten pay aldığına yönelik iddialar da mevcut. Bu durum, samimi bir sosyalist tutumun ancak kapitalist özel mülkiyeti hedef alan ve sömürüyü ortadan kaldırmayı amaçlayan bir mücadeleyle anlam kazanabileceğini gösteriyor.

Emperyalizme karşı direnişte çözümü işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü gücünde değil de diplomatik manevralarda ve uzlaşmalarda arayanların, ABD emperyalizmine boyun eğmek ya da onun tarafından ezilmek dışında bir seçeneği kalmıyor. Venezuela'daki iş sınıfı mücadelesinin nasıl şekilleneceği ise ülkenin emperyalist tahakküme karşı direnişinin kaderini belirleyecek gibi görünüyor.

Trump ve çevresindeki gangsterlerin Venezuela'ya yönelik saldırı girişimleri gayrimeşru bir zorbalıktır.

Venezuela işçi sınıfı ve emekçilerinin hem kapitalist sömürüye hem emperyalist saldırganlığa karşı mücadelesi ise haklı, meşru ve etkili tek yoldur. Dünya işçi sınıfına düşen görev, böyle bir mücadelede Venezuela halkının yanında olmaktır.

Dünyada ve Türkiye’de 25 Kasım alanlarından yükselen ses:

“Şiddete, baskıya ve eşitsizliğe karşı mücadeleye”

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü’nde dünyanın dört bir yanında kadınlar yoksulluğa, şiddete ve eşitsizliğe karşı alanlara çıktı.

Türkiye’de ise evde, işyerinde, sokakta, kampüslerde kadınlar her geçen gün artan şiddete ve kadın cinayetlerine karşı seslerini yükselttiler.

Türkiye’nin birçok kent merkezinde eylemler, yürüyüşler yapıldığı gibi kadın işçiler fabrikalardan doğru da kadın cinayetlerine ve kadına yönelik şiddete karşı örgütlenmeyi güçlendirme ve mücadeleyi büyütme çağrıları yaptılar.

Türkiye’deki eylemlerin öne çıkan ortak gündemleri iktidarın Aile Yılı hedefli politikaları, Dilovası’ndaki

kadın işçilerin ve kız çocuklarının yaşamını yitirdiği katliam, artan savaş ve saldırganlık politikaları, güncelde devam eden ve en önde kadınların yer aldığı grev ve direnişlerdi.

Bu sene de en kitlesel ve coşkulu bir şekilde geçen Taksim gece yürüyüşünde kadınlar “Aile ahlak dediniz, sömürdünüz katlettiniz! Erkek devlet şiddetine karşı kadınlar isyanda!” şiarını yükselttiler.

İzmir’de İzmir Kadın Platformu’nun çağrısıyla bir araya gelen kadınlar “Eşit, Özgür, Güvenceli Bir Yaşamdan Vazgeçmiyoruz” şiarıyla Penguen Kitabevi önünden Türkmen Saylan Kültür Merkezi önüne yürüdüler. Eylemde TPI işçileri ve DIGEL işçileri de söz aldı.

Ankara’da ise Ankara Kadın

Platformu’nun çağrısı ile bir araya gelen kadınların önü Yüksel Caddesi’nde kesildi. Kadınların kararlı tutumuyla polisin geri çekilmesi üzerine sloganlarla Sakarya Caddesi’ne yürüyüş gerçekleştirildi.

Metal işçisi kadınlar Gebze Kent Meydanı’nda “Şiddete, tacize ve eşitsizliğe karşı örgütlü mücadeleye” şiarıyla alana çıktılar. Birleşik Metal İş Sendikası’nın Gebze’de bulunan iki şubesinin kadın komisyonlarının ortak düzenledikleri eyleme Petrol-İş Sendikası Gebze şubesinden kadın işçiler de katıldı.

25 Kasım kapsamında fabrikalarda Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü ile ilgili ses yükseltildi.

DİSK’li kadınlar, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü dolayısıyla İstanbul ve İzmir’de eylem yaptı. TEKSİF üyelerinin olduğu fabrikalarda işçiler dövizlerle taleplerini dile getirdi. Birleşik Metal-İş Sendikası’na üye olan kadın işçiler fabrikalarda yaptıkları açıklama ile “Evde, işte, sokakta: şiddete, tacize, eşitsizliğe, sömürüye karşı ses yükselt!” dedi.

Smart Solar ve Şık Makas işçileri 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü’nü direniş alanlarında karşıladı. Şık Makas işçileri Avukat İlke Işık’ın katılımıyla söyleşi gerçekleştirirken 25 Kasım için hazırladıkları basın açıklamasını okudu.

İEKK’ndan 25 Kasım eylemleri...

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları da “Baskı, şiddet ve sömürü düzenine karşı direnişe, örgütlenmeye!” şiarıyla eylem ve etkinlikler gerçekleştirdiler. İstanbul, İzmir, Ankara’da açıklamalar yapan İEKK, bulundukları tüm yerelerde gece yürüyüşlerine katıldı. İzmir’de gerçekleşen eylemde TPI işçisi kadınlar da söz alarak TPI işçilerinin yaşadıkları süreci anlatarak dayanışmanın öneminden bahsetti.

Ayrıca İstanbul’da Avcılar ve

Sarıgazi’de, Kocaeli Gebze’de, Ankara Sincan’da Dilovası’ndaki işçi katliamında yaşamını yitiren kadın ve çocuk işçilere atfedilen etkinlikler gerçekleştirdi.

İEKK eylem ve etkinliklerinde şu vurgular dile getirildi: “2025’i ‘Aile Yılı’ ilan edenler, kadınlara daha fazla çocuk doğurmaları yönünde çağrılar yapıyor. Ancak kadınlara ‘güvenceli iş’ değil ‘esnek çalışma’, çocuk bakımı için ‘kreş’ değil ‘komşu annelik’ çözüm diye sunuluyor. İşçi ve emekçilerin çocukları yeterli beslenme

imkânından, nitelikli ve ücretsiz eğitim, sağlık gibi hizmetlerden yararlanmadan büyümeye çalışıyor. Mesleki eğitim adı altında MESEM’lerde çocuk işçi sömürsü yaygınlaşıyor; çocuk işçi cinayetleri artıyor. Tüm belaları başımıza saran rejime, ‘Aile yılınız sizin olsun! Biz mücadeleye kazanacağız!’ diyoruz. Şiddetin, sömürünün kaynağı olan kapitalizmin karşısında ‘Yaşamak için sosyalizm!’ çağrısını büyütüyoruz.”

Erdal Eren emeğin kurtuluş mücadelesinde yaşıyor!

12 Eylül askeri darbesinin temel amacı, büyüyen işçi hareketini, toplumsal muhalefeti ve bu mücadele içinde güçlenen devrimci hareketi bastırmaktı. CIA koridorlarında planlanan darbenin ardından yüz binlerce kişi gözaltına alındı, 2 milyona yakın insan fişlendi. 7 bin kişi için idam cezası istendi, 517 kişiye idam cezası verildi. Yüzlerce insanın işkencede öldüğü belgelerle ortaya kondu. Yalnızca devrimciler değil; gazeteciler, sendikacılar, siyasetçiler de cezaevlerine atıldı.

Bu azgın baskı rejiminin gerçekleştirdiği idamlardan biri de 17 yaşındaki lise öğrencisi Erdal Eren'di. Faşist cuntanın başı Kenan Evren, onun için arsızca "Asmayalım da besleyelim mi?" diyecekti. Sermayenin, sömürü ve baskı düzeninin bekasını korumak için 17 yaşındaki bir genci asmaktan çekinmeyen bir düzenin adıydı 12 Eylül.

Erdal Eren, emeğin kurtuluş mücadelesinin yiğit neferiydi. İdam sehпасına sendelemeden yürüdü. 12 Eylül faşizminin katlettiği en genç devrimciydi. Erdal Eren'in adı hep direnişle anıldı. Devrimci olarak yaşadı, genç yaşta, inandığı eşit, özgür ve sömürsüz bir dünya

idealinin gücüyle ölümü göğüsledi. Son mektubu, devrime duyduğu inancın ve ölümü metanetle karşılama bilincinin ifadesiydi:

"Çok büyük bir ihtimalle bu işin ölümle sonuçlanacağını çok iyi biliyorum. Buna rağmen korkuya, yılgınlığa, karamsarlığa kapılmıyorum ve devrimci olduğum, mücadeleye katıldığım için onur duyuyorum. Böyle düşünmem, böyle davranmam halka ve devrime olan inancımın gelmektedir. Ölümünden korkmadığımı söylemem, yaşamak istemediğim, yaşamaktan bıktığım şeklinde anlaşılmamalı. Elbette ki hayatta olmayı ve mücadele etmeyi arzularım. Ancak karşıma ölüm çıkmışsa, bundan korkmamam, cesaretle karşılamam gerekir."

12 Eylül darbesi öncesinde, devrim mücadelesine özelde gençliğin, genelde tüm emekçi kesimlerin desteği artıyordu. Yalnız işçiler değil, Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin devrimci mirasını sahiplenen gençler de ayakta idi. Binlerce yiğit genç devrim mücadelesinin sıra neferiydi ve işçi sınıfının kurtuluş mücadelesini başarıya ulaştırmak için her şeyi göze almaya hazırdı.

12 Eylül darbesi işçi sınıfı ve gençliğin bu büyüyen mücadelesini

hedef aldı. Binlerce işçi, emekçi ve devrimci genç gözaltına alındı. Tutuklamalara, sistematik işkenceye, katliamlara ve idamlara maruz bırakıldı. Erdal Eren bir meslek lisesi öğrencisiydi. Yurtsever Devrimci Gençlik Federasyonu'nun sıra neferiydi. ODTÜ Elektrik-Elektronik öğrencisi Sinan Suner, dönemin MHP'li bakanı Cengiz Gökçek'in koruması Süleyman Esendemir tarafından vurularak katledildi. 24 Şubat 1980 günü, Sinan Suner'in ölümünü protesto eden kitlenin içinde Erdal Eren de vardı. Eyleme asker saldırdı ve saldırı sırasında nereden geldiği belli olmayan bir kurşunla bir asker öldü.

Binlerce kişi gözaltına alındı. Bunlardan biri de Erdal Eren'di. Bir tek somut delil olmamasına rağmen askerin ölümünden Erdal sorumlu tutuldu. Erdal olan bitenin farkındaydı. Savunmasında, "Benim hakkımda peşin bir yargılama yapıldığı son derece açıktır. Nitekim benimle ilgili olayın ertesinde Genelkurmay Başkanı'nın 'Çoktandır idam olmuyor, bazı kişilerin idam edilmesi gerek' şeklinde demeç vermesi benimle ilgili idam kararıdır ve size de bu konuda ulaştırılan emirlerin açıkça

dışa vurulmasıdır." diyerek bu yargılama tiyatrosunu teşhir etti.

Erdal Eren her şeyiyle devrime, işçi sınıfının kurtuluş mücadelesine aitti. Yazdığı son mektup, devrim ve sosyalizm mücadelesine duyduğu güvenle örülüydü:

"Şunu bilmenizi ve kabul etmenizi isterim ki, sizin binlerce evladınız var. Bunlardan daha niceleri katledilecek, yaşamlarını yitirecek ama yok olmayacaklar. Mücadele devam edecek ve onlar mücadele alanlarında yaşayacaklar. Sizlerden istediğim bunu böyle bilmeniz, daha iyi kavramaya çaba göstermenizdir. Zavallı ve çaresiz biriymiş gibi ardından ağlamanız beni yaralar. Bu konuda ne kadar güçlü ne kadar cesur olursanız, beni o kadar mutlu edersiniz. Hepinize özgür ve mutlu yaşam dilerim. Devrimci selamlar."

Erdal Eren, devrim ve sosyalizm inancını kuşandı, sendelemeden, inanç dolu adımlarla idam sehпасına yürüdü. Başı dik, alnı açıktı. Ölüm karşısında titremedi. Duruşuyla devrim mücadelesi tarihine adını altın harflerle yazdırdı. Adı hep mücadele ve dirençle anıldı. Erdal Eren'i yaşatmak; fabrikalarda, işyerlerinde, sokakta, okulda emeğin kurtuluş mücadelesine omuz vermektir.

Mısır'da ya da burada, sermaye ucuz iş gücü peşinde...

Türkiye’de tekstil patronlarının yıllardır tekrarladığı “*maliyetlere yetişemiyoruz, batıyoruz, rekabet edemiyoruz*” söylemine artık “*Mısır’a gideriz*” tehdidi de eklendi. Bu söylem fabrikalarda işçilere doğrudan bir baskı ve gözdağı olarak kullanılıyor. Amaç, işçiye düşük ücrete razı etmek, çalışma koşullarına dair itirazları bastırmak ve hak arama iradesini zayıflatmak... Ancak tekstil patronlarının gözünü Mısır’daki ucuz iş gücü “cennetine” diktiği de bir gerçektir.

Türkiye’de asgari ücret yaklaşık 520 doları bile bulmazken patronlar, açlık sınırının altında olan bu ücretleri dahi kendilerine “yük” olarak görüyor. Mısır’da ise asgari ücret 150 doların bile altındadır. İşçiler dörtte bir ücretle, sigortasız ve denetimsiz koşullarda çalıştırılmaktadır. Mısır’daki kayıt dışı çalışma oranı yüzde 67, genç işçilerde ise yüzde 90’a yaklaşıyor. Kadınlar

hem ev içinde hem de tekstil atölyelerinde tamamen güvencesiz ve düşük ücretlerle çalıştırılıyor. Patronların Mısır’da aradığı tam da bu koşullardır. Bu nedenle yaklaşık 2000 Türk şirketi ve 200’den fazla Türk tekstil fabrikası Mısır’da faaliyet göstermektedir. Patronlar makinelerden tezgâhlara kadar her şeyi Türkiye’den taşıyor, değişen tek şey coğrafya. Sömürü aynı kalıyor, ancak iş gücünün maliyeti çok daha düşüyor.

Tekstil patronlarının Mısır sevdasının bir diğer boyutunu ise sermaye dostu politikalarıyla Erdoğan iktidarına bile “rahmet okutan” Mısır devletinin sunduğu teşvikler oluşturuyor. Ancak her bir fabrikada yaygınlaştırılan “*işletme Mısır’a taşınacak*” dedikodularının esas amacının işçileri düşük ücretlere ve kötü çalışma koşullarına razı etmek olduğu unutulmamalıdır. Dahası, Mısır’a giden bazı işletmelerin kısa sürede iflas ettiği, kötü çalışma

koşullarının da etkisiyle ürünlerde ciddi kalite sorunu yaşandığı biliniyor. Yani birçok kapitalistin Mısır’a gitme hayali olsa bile bunun sanıldığı kadar kolay olmadığı açıktır.

Patronların “kazanamıyoruz” söylemi eşliğindeki Mısır tehdidi, işçilerin hak talep etmesini ve örgütlenmesini engelleme bir aracına dönüşmüş durumda. Devlet, sürekli hâle getirdiği teşviklerle patronları korurken işçilerin maruz kaldığı kayıt dışılık, tazminat gaspları, düşük ücretler, iş güvencesinin olmaması, “ahlaksız kod” gibi uygulamalar ise görmezden geliniyor. Yani sermaye ve iktidar el ele vermiş krizin faturasını işçi sınıfına kesiyor.

Önümüzdeki asgari ücret ve Ocak zamları sürecinde de tekstil işçilerine dönük olarak bu tür tehditlerin yoğunlaşacağı açık. Nitekim birçok fabrikada bu tehditler şimdiden başlamış durumda.

Bugün tekstilde birçok işletmede hâlihazırda asgari ücret uygulanmaktadır. Dokuma ve örmede nispeten farklar olsa bile ortalama usta makinecinin ücreti dahi 26–28 bin lira bandını aşmamaktadır.

Dolayısıyla zaten en düşük ücretlerle çalışan tekstil işçisinin bu söylemlerin etkisinde kalıp kötü çalışma koşullarına boyun eğmesinin hiçbir anlamı yoktur.

Tekstil işçisi, Ocak zamları döneminde kapitalistlerin bu tür söylemlerine aldırmmamalıdır. Yaşanabilir bir ücret ve insanca çalışma koşulları için örgütlenip mücadele etmelidir.

Öte yandan kapatma, hak gasbı, hileli iflas gibi yaygınlaşan uygulamalar karşısında devleti koruyucu önlemler almaya zorlamalıdır. Elbette bunun yolu da tekstil işçilerinin örgütlülük düzeyini yükseltmekten geçmektedir.

Taşeron şirketlerden özel istihdam bürolarına ve İŞKUR’a...

Çalışma hayatımızda ucuz iş gücü ve güvencesizlik dediğimizde aklımıza ilk taşeron işçilik gelirdi. Sermaye sahipleri ve onun iktidarı taşeron işçiliği daha yaygın hale getirmek için Özel İstihdam Büroları’nı açtı. Bu bürolar asgari ücrete işçi kiralayan ve kiraladıkları işçiler üzerinden kâr elde eden yeni bir pazar alanına dönüştü. Bir nevi geçmişin “amele pazarları”nın yerini mantar gibi çoğalan bu bürolar aldı. Ne de olsa patronlara ucuza köle lazımdı. Onlar da iktidarın yasal düzenlemeleriyle bu bürolardan işçi almaya başladılar. Hiçbir sosyal hakkın olmadığı bu bürolarda sendikal örgütlenmenin de önüne geçerek...

Özel İstihdam Büroları’nı adı üstünde özel şirketler kurmuştur ama bunun bir de devlet destekli olanı yani İŞKUR üzerinden işçi alımları vardır ki bu çok daha

vahimdir. Artık neredeyse her fabrikada sermaye devletinin desteği ile İşbaşı Eğitim Programı adı altında patronlara maliyeti sıfır olan köleler hibe edilmektedir. 3-6 ay arası değişen bu ücretsiz ucuz iş gücü programı artık çalışma hayatımızın bir parçası olmuştur. Ücretler hibe edilen süre boyunca İŞKUR tarafından verilmektedir ve sadece kaza sigortası yapılmaktadır. Yani bu günler sigorta prim günlerine eklenmediği için emekliliğe ve işten atılmada kıdem tazminatı hakkına hiçbir katkısı olmamaktadır. Tek şartı bu süre sonunda sermaye sahibi olan “işverenin” bir kısmını kadroya alma şartını yerine getirmesidir. Ancak bu süre içinde “eşit işe eşit ücret” alamayan işçilerin birçoğu işi bırakmak zorunda kalmaktadır. Çünkü kuru asgari ücret ile yaşamının imkânsız olduğu gerçeğini hepimiz biliyoruz.

İŞKUR işçiliği ücretli köleliğin bir biçimidir. Buna izin veren de özellikle sendikal ağalık düzeninin kendisidir. Özellikle Türk Metal’in yetkili olduğu fabrikalarda İŞKUR patronların vazgeçilmezi durumundadır. Türk Metal ise İŞKUR üzerinden her işe alım programlarında bunu bir marifet gibi “*aramıza katılan yeni arkadaşlarımıza sendikanın büyüklüğünü anlattık*” gibi içi boş güzellmeler ile reklam peşinde koşmaktadır. Adı sendika olan sermaye ajanı bir oluşumdan da daha fazla bir şey beklenemez. Türk Metal eğer bir işçi sendikası olsaydı taşeron işçiliğin her biçimine (Özel İstihdam Büroları, İŞKUR işçiliği) dur der ve herkese kadrolu güvenceli iş imkânı sağlardı. Ancak bunu engellemek yerine destekçisi olmakta, İŞKUR üzerinden işçi alımlarını sendikanın sosyal medya hesaplarından öve öve

paylaşmaktadır.

MİB olarak diyeceğimiz şudur: Taşeron işçiliğe (Özel İstihdam Büroları ve İŞKUR) ancak tabandan örgütlü mücadele ile dur diyebiliriz. Sözleşme süreçlerinde, taslağa “herkese kadro” talebini bir madde olarak ekleyip, kazanana kadar mücadele tek seçeneğimizdir. Eşit işe eşit ücretin olmadığı bir yerde işten atmaların da önüne geçemeyiz. Çünkü, bir tarafta eski ve ücreti yüksek işçiler olurken diğer tarafta asgari ücret ile neredeyse hiçbir sosyal hakkın bile olmadığı sözleşmeli, taşeron, İŞKUR işçiliği bulunmaktadır. Bunu engellemek ve insanca yaşayacak ücret, iş güvencesi ve insanca çalışma koşulları için mücadelemiz her şeyi belirleyecektir.

Metal işçileri birliği

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

*işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.
Yani işyerlerinde
yaşadıklarımızı,
uğradığımız haksızlıkları,
yaşadığımız deneyimleri
paylaşmak,
ülkede ve dünyada
yaşananları işçi sınıfının
gözüyle yorumlayabilmek
için çıkıyor.
Sen de bu sese sesini kat!*

*Unutma;
Emeğin Kurtuluşu
senin sesin,
senin soluğun!*

MESS düzenine karşı ayağa kalkma zamanı

Bursa'dan Türk Metal üyesi bir metal işçisi yazdı...

MESS grup sözleşmesinin 4. toplantısı tamamlandı. MESS, her zaman olduğu gibi kölece çalışma koşullarını dayatmanın peşinde ve kazanılmış haklarımıza da göz dikiyor. Hal böyleyken, binlerce metal işçisi bu sürecin neresinde? Metal işçileri, birçok fabrikada sözleşme sürecini işten atma saldırıları altında karşılıyor. Nursan, İttaş, Vestel, Diniz Holding gibi fabrikalar, işten atmaların yoğun yaşandığı yerler arasında. Sorun sadece işten atmalarda değil, hemen her fabrikada baskı ve mobbing uygulanıyor; her şeye tutanak tutmanın ihtar vermenin bahanesi haline getiriliyor.

Aynı zamanda, sözleşmeli ve İŞKUR işçiliği ile de alımlar yapılarak düşük ücretli işçi politikası yaygınlaştırılıyor. MESS, sesinizi çıkarırsanız “yeriniz dolar” tehdidi ile bir korku imparatorluğu yaratmaya çalışıyor. Türk Metal ise sözleşme sürecinin en başından itibaren “yüksek ücret talebi işten atılma riski” diyerek, MESS’in yaymaya çalıştığı korkunun taşıyıcılığını yapıyor. En kötü senaryoyu anlatıp işçileri en azına razı etmek için fabrika fabrika dolaşıyor. Şimdi MESS ile birlikte bunun meyvelerini topladıklarını düşünüyorlar.

Öte yandan, Türk Metal’de Şube Genel Kurul süreçleri bir yandan işliyor. Göstermelik “delege” seçimleri ile sahte bir demokrasi algısı yaratmaya çalışıyorlar. Genel Kurul süreçlerini şaşalı bir gösteri havasında yürütmeleri ise metal işçilerinin kaybını gizlemeye yetmiyor. Aynı süreç içerisinde, “promosyon” tartışmaları işçiler tarafından haklarının gasp edildiğine dair tepkilerle karşılanıyor.

MESS’in ve sendikal ihanet şebekesinin attığı her adımdan metal işçileri neler olduğunu görüyor ve satışın ayak seslerini fark ediyor. Önemli olan, bu satışa izin vermeyecek bir örgütlülüğü daha fazla geç kalmadan yaratmak. Fabrikalarda yaşanan işten atmalara, sendikal ağalık düzenine, promosyon başta olmak üzere hakların gaspına ve söz, yetki ve karar hakkının yok sayılmasına kadar bir dizi sorunla, sözleşme sürecinin artık son çeyreğine gelmiş bulunuyoruz.

Alanları, meydanları önce biz doldurmalıyız!

İstanbul’dan bir kadın işçi yazdı...

Bir 25 Kasım’ı daha geride bıraktık. Her geçen gün kadın cinayetlerinin arttığı, yoksulluğun derinleştiği, baskının giderek ağırlaştığı bir dönemde, bu yılki

eylemler geçen senelere göre daha zayıf geçti. Ancak, kadınlar yine de öfkeleriyle, bilinçleriyle meydanları doldurdular. Katılım düzeyi bir yana eylemlerin en zayıf

yönü, işçi kadınların katılımındaki eksiklik oluyordu.

Bugün dünyanın dört bir yanında otoriter rejimler yükseliyor; kadınlara dayatılan itaat, yoksulluk, güvencesizlik, baskı ve şiddet büyüyor. Alanlarda, meydanlarda olmak, Mirabel Kardeşler gibi diktatörlüğe karşı mücadele eden üç cesur kadının izinden gitmek, tam da şimdi büyük önem taşıyor.

Bizler her gün fabrikalarda, işyerlerinde, sokakta, evde baskı, mobbing ve ayrımcılığa maruz kalıyoruz. Yoksulluk derinleştikçe sırtımızdaki yük büyüyor. İşsizlik, güvencesizlik ve hak gaspları en çok bizleri vuruyor. Sağlık, barınma, beslenme gibi temel ihtiyaçlarımız bile birer lüks haline geliyor.

Bu düzenin yarattığı her kriz, her savaş, her baskı dalgası en çok bizleri vuruyor. Ve biz kadın

işçiler, bunların hepsinin, bizlerin yalnız ve örgütsüz olmasından kaynaklandığını biliyoruz

O yüzden, kadın işçilerin meydanları, alanları doldurması, mücadelenin en ön safında yer alması gerekiyor. Elbette bizleri sınırlayan birçok engel var. Ama bunlar aşılmaz değil. Her geçen gün, gerçekleşen grev ve eylemlerde kadın işçilerin kendi zincirlerini kırarak neler başarabileceğini, nelere güç yetirebileceğini hep birlikte görüyoruz.

Önümüzdeki 8 Mart’a bu gözle hazırlanmalıyız. Ama daha önemlisi, fabrikada, sokakta, meydanlarda mücadeleyi büyütme. Bu, yalnızca kadın işçilerin değil, tüm emekçilerin görevidir. Mücadeleye daha fazla katılmak, birleşmek, örgütlenmek için hepimizin omuzlarında büyük bir sorumluluk var.

Gerçek çözüm süreci

İzmir'den bir demir-çelik işçisi yazdı...

Son günlerin en çok konuşulan konusu “barış”. Doğal olarak fabrikada da zaman zaman bu konu açılıyor. Daha dün kadar “Kürt” kelimesini duyunca tepki gösteren kimi arkadaşlar şimdi birlikten, kardeşlikten söz ediyor. Oysa birkaç ay önce olsa, “Kürt” diyen birini terörist ilan etmekten çekinmezlerdi.

Bu değişim elbette önemli. Ancak bu durum, bazı arkadaşlarımızın kendi düşüncelerini değil, peşinden gittikleri siyasetçilerin söylediklerini tekrar ettiklerini de ortaya koyuyor. Dün ne deniyorsa onu savunuyorlar, bugün ne deniyorsa onu... Nedenleri ne olursa olsun, insanların değişebilmesi kıymetli, fakat ortada bir sorun var: Bugün yürütülen sürecin Kürt sorununda gerçek bir çözüme gitmeyeceği çok açık. Erdoğan iktidarının tek derdi kendi koltuğunu sağlamlaştırmak. Bu süreç bir noktada tikanır ki geçmişte defalarca yaşadık, provokasyonlar yaşanır aynı arkadaşların bu kez en büyük Kürt düşmanı kesileceğine hiçbir şüphe yok.

Kürt sorunu önemli bir sorun. Bu sorun ancak barış, kardeşlik ve en önemlisi eşit haklar temelinde çözülebilir. Fakat içinde yaşadığımız sömürü düzeninde, çıkarlarından başka bir şey düşünmeyen kapitalistlerin ve onların uşağı olan iktidarın bu sorunu çözmeyeceği, çözmek istemeyeceği ortada. Bu sorun bugüne kadar ağır bedellere yol açtı.

İşçilerin birbirinden kopmasının, bölünmesinin en önemli nedenlerinden biri oldu.

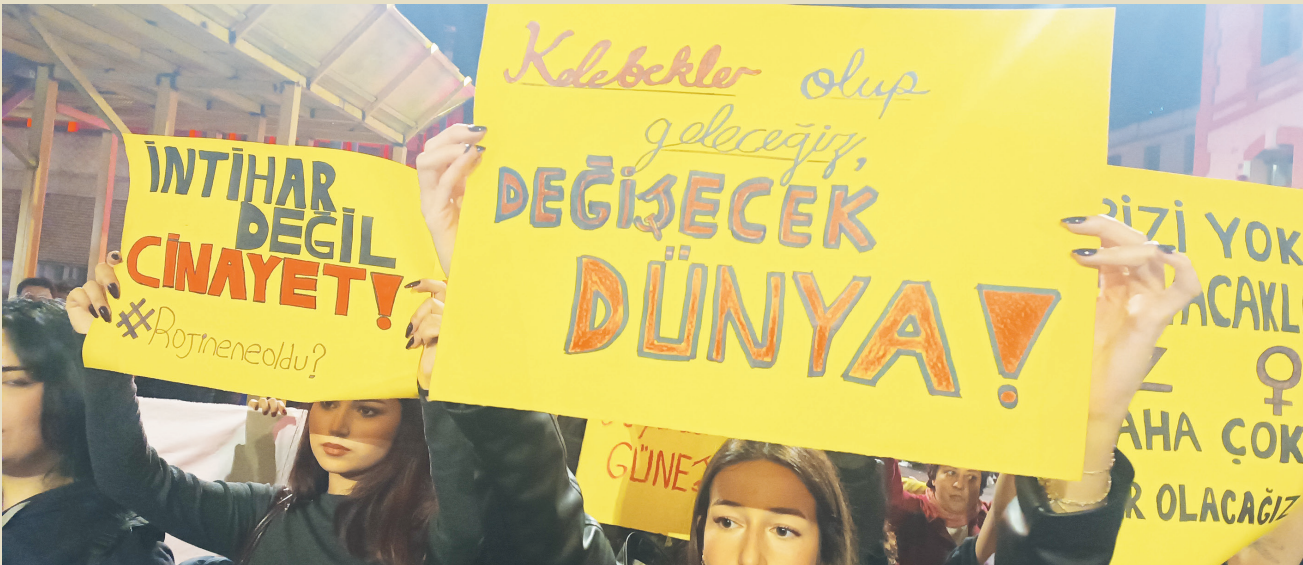
Oysa bu mesele ancak biz emekçilerin sermaye düzenine karşı vereceği ortak mücadele içinde çözülebilir. Güvensizlikleri, ayrılıkları aşmanın yolu budur. Kürtleri yıllarca “terörist” diye yaftalayanlar, ancak birlikte mücadele ettiklerinde Kürt halkının

sadece ulusal haklarını isteyen bir halk olduğunu anlayabilir. Ezilenler ve sömürülenler birbirini ancak kendi hakları uğruna ayağa kaldırdıkları zaman gerçekten tanırırlar.

Mücadele, çıkarı aynı olanları birleştirir, farklı olanları ise ayırır. Gerçek bir çözüm süreci de ancak her ulustan işçi ve emekçinin ortak iradesiyle ortaya çıkar. Başka türlü değil...

Soruyoruz!

Bursa'dan Türk Metal üyesi kadın işçiler yazdı...

Biz Bursa'dan Türk Metal üyesi kadın işçiler olarak soruyoruz: Türk Metal'in 25 Kasım paylaşımlarını sosyal medyada görüyoruz. Peki 25 Kasım'ın gerçek anlamını biliyor musunuz?

Sadece “Kadına Yönelik Şiddet Karşı Mücadele Günü” yazıp fotoğraf koymak kolay. Ama alanlarda yoksunuz, baskı ve mobbing yaşanırken yoksunuz. Bizlerin mücadelesinde de yoksunuz.

Mirabel Kardeşler'den hiç bahsetmemişsiniz. Oysa 25 Kasım, üç kadının bir diktatöre karşı yürüttükleri mücadelede hayatlarını feda etmeleriyle ortaya çıkan bir gün. Bu mirasa sahip çıkmak sorumluluk ister.

Bizler her gün fabrikalarda baskı, mobbing ve ayrımcılıkla karşı karşıya kalıyoruz. Sendika olarak sizler bunlara karşı “üç maymunu” oynarken, 25 Kasım'da fotoğraflar paylaşp sözde bugüne sahip çıkarken sadece bu konudaki samimiyetsizliğinizi göstermiş oluyorsunuz.

Gerçek dayanışma, yaşadığımız baskıya karşı tavır almakla; mücadele etmekle olur.

Erkek işçi arkadaşlarımıza da sesleniyoruz: Biz bir sınıfız ve bu mücadele kadın-erkek hepimizin mücadelesidir.

Biz Türk Metal üyesi kadın işçiler olarak buradayız. Kadına yönelik şiddete, baskıya, mobbinge karşı mücadelede asla susmayacağız. Bu düzene ve onun uygulamalarına boyun eğmeyeceğiz.

**Sefalet ücretlerine,
vergi soygununa
BOYUN EĞME!**

DİREN **ÖRGÜTLEN**

Emeğin Kurtuluşu

Emeğin Kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

